

คิดสักนิด...สะกิดใจ “ระยะเวลา และใบหน้าเพื่อน...”

“กระจกวิเศษบอกข้าเถิด ไครงามเลิศในปฐพีนี้” เป็นวลีอมตะที่ทุกคนต่างรู้จัก แม้ว่า จะเป็นวลีในเทพนิยายจากทางพี่น้องในประเทศทางยุโรปก็ตาม ด้วยความอิจฉาต่อสโนว์ไวท์ผู้ งดงาม(เป็นต้นงดงามด้วยจิตใจ) และไม่รู้จักพ่อของแม่มด ทำให้เธอพยายามทุกวิถีทางในการ กำจัดผู้ที่เธออาฆาตมาตรร้าย น่าเสียดายที่เธอใช้กระจกผิวดมชาติ ผิดคุณสมบัติของกระจก ไป ต่อให้กระจกจะวิเศษปานใด ธรรมชาติของกระจกก็คือ การสะท้อนให้เห็นถึงความเป็น ตัวตนของผู้ที่นำใบหน้าและรวมไปถึงชีวิตของตนด้วยส่องเข้าไปในกระจกบานดังกล่าวเพื่อจะ ได้เห็นตัวตนของตนเอง ว่าเป็นเช่นไร...

ในโลกใบใหญ่นี้จะมีสักกี่คนกัน ที่ไม่รู้จักกระจกสองหน้า เท่าที่จินตนาการได้คงจะมีแต่ พี่น้องผู้ทุพพลภาพทางสายตาเป็นแน่ ที่ไม่สามารถใช้คุณสมบัติของกระจก จะมีสักกี่คนที่ตื่นเช้า มา แล้วจะไม่ล้างหน้าและต่อด้วยการส่องกระจกมองดูตัวเอง เข้าใจว่าในช่วงเวลาระหว่างวัน เราพกกระจกและนำขึ้นมาส่องดูอยู่เป็นระยะระยะ จบวันแล้วเมื่อกลับบ้านอาบน้ำ กินข้าว และพักผ่อน ก่อนเข้านอนหลายต่อหลายคนก็ต้องไปขอความเห็นจากกระจกของตนว่า “วันนี้ จะจบวันแล้ว...ฉันยังดูดีอยู่หรือเปล่า”

อันที่จริงเรายังมีกระจกบานใหญ่อีกหนึ่งบาน ที่พระเป็นเจ้าใส่ไว้ให้ในชีวิตของเราทุกคน นั้นก็คือ “มโนธรรม” ภายใต้แสงสว่างและการนำทางขององค์พระจิตเจ้า มโนธรรมเป็น กระจกช่วยส่องดูชีวิตในแต่ละวันของเรา ว่า “วันนี้ จะจบวันแล้ว...ฉันยังมีชีวิตคล้ายคลึงกับ ชีวิตพระเยซูอยู่หรือเปล่า??” “วันนี้ฉันยังรักษาความน่ารักสดใส บริสุทธิ์ สดชื่น ชี้อตรงไว้ ในตัวของฉันได้มากน้อยเท่าใดแล้ว??”

เมื่อเรามองดูกระจก... เราก็เห็นภาพใบหน้าของเรา และเราก็ได้เห็นเครื่องพิสูจน์จากภาพ ของใบหน้าที่สะท้อนกลับมาจากบานกระจกนั้น เช่นเดียวกันกับ “มโนธรรม” ภายใต้แสง สว่างและการนำทางขององค์พระจิตเจ้า เราก็มีเครื่องมือช่วยตรวจทาน ช่วยพิสูจน์สภาพของ ชีวิต หรือสภาพของมโนธรรมของเรา เครื่องมือชุดนี้ก็คือ “ระยะเวลา และใบหน้าเพื่อน”

ตามธรรมชาติ เมื่อเราพบกับอากาศร้อนอบอ้าว...เราจะทำหน้าเหยเกบิดเบี้ยว และบอกกับคนรอบข้าง “น่าเบื่อ...ร้อนจัง...ทำอะไรดี” และเมื่อเราเข้าไปในห้างสรรพสินค้า ใบหน้าของเราจะกลับเปลี่ยนไป เป็นสดชื่น สดใส บอกกับเพื่อนของเราว่า “แหม สบายจัง เย็นเย็น ขอผ้าห่มหมอนข้างได้ไหนเนี่ย จะได้นอนสบาย” ฉันทึกก็ฉันทึกลง ใบหน้าของเพื่อนของเราจะเป็นเครื่องมือช่วยพิสูจน์ว่า กิจการหรือกิจกรรมที่ตัวเราทำได้ทำลงไปนั้น เมื่อไปกระทบกับชีวิตของเพื่อนของเราแล้ว เพื่อนของเราจะพบเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจ หรือจะพบเจอแต่เรื่องร่มเย็นเป็นสุข

ใบหน้าเพื่อนของเราจึงเป็นกระจกส่องสะท้อนกลับให้เราได้รับรู้ ว่าสำหรับเพื่อนของเราคนนี้ หรือคนไหนก็ตาม ตัวเราเองนั้นเป็นไฟบรรลัยกัลป์ที่ร้อนจนเกรียมไหม้ หรือเป็นดั่งน้ำทิพย์ชุ่มฉ่ำขโลมใจ ยิ่งใบหน้าเพื่อนของเรายิ้มเปี่ยมสุขบ่อยครั้งเท่าไรเมื่อได้พบกับชีวิตของเรา ยิ่งเป็นกระจกสะท้อน และพิสูจน์ชีวิตของเราได้ดียิ่งขึ้นเท่านั้นว่า “ชีวิตของเราเต็มไปด้วยใบหน้า และความรักของพระเยซู...ชีวิตของเราเต็มไปด้วยแสงสว่าง และการนำทางขององค์พระจิตเจ้า...ชีวิตของเราเต็มไปด้วยความน่ารักสดใส บริสุทธิ์ ใสซื่อ ซื่อตรง” เรามองเห็น เราเห็นได้จาก “ระยะเวลา และใบหน้าเพื่อน...” ซึ่งเป็นกระจกสะท้อนชีวิตของเราที่องค์พระจิตเจ้าทรงคอยส่องแสงสว่างและนำทางให้

โดย...นกขุนทอง